

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/286/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114222149
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114222149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Pospíšilovej Degmovej v právnej veci žalobcu: P. A., B. X. X, A., zast. euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha 5, Česká republika, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26. apríla 2017 č.k. 14C 142/2014 - 89 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca od žalovaného domáhal zaplatenia 600 EUR s prísľušenstvom, a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa od žalovaného domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 600 EUR s prísl. z dôvodu že bol vo väzbe od 3.8.1957 do 12.8.1957. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že nezákonné väzenie trvalo len 10 dní, avšak pobyt vo väzbe spôsobil jeho trápenie a preto požaduje nemajetkovú ujmu vo výške 600.- EUR. Uviedol, že bol rozsudkom bývalého Vojenského obvodového súdu Košice sp. zn. 1T 127/57 zo dňa 30.09.1957 odsúdený pre trestný čin nenastúpenia do služby v ozbrojených silách podľa ust. § 269 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 24.5.2012 sp. zn. 4Nt/4/2012 bol rozsudok Vojenského obvodného súdu Košice zo dňa 30.9.1957 sp. zn. T 127/57 zrušený a uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 13.12.2012 sp. zn. 41T4/2012 bolo trestné stíhanie zastavené pre neprípustnosť. Dňa 19.3.2013 požiadal žalovaného o priznanie odškodnenia, avšak žalovaný na žiadosť nereagoval.

3. Vykonaným dokazovaním dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná. Stotožnil sa s právnou argumentáciou žalovaného, že nie je daný právny nárok na odškodnenie žalobcu a v danej veci nie je právny titul pre priznanie nemajetkovej ujmy podľa zák. 119/1990 Zb. ani podľa zákona 58/1969 Zb. poukazujúc na ust. čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd zavedené zákonom č. 23/1991 Zb. s tým, že ani na základe čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv nie je daný právny titul pre priznanie nemajetkovej ujmy. Považoval za nesporné, že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách rozsudkom z roku 1957 a vo väzbe bol od 3.8.1957 do 12.8.1957, pred ratifikáciou Dohovoru v čase, keď Slovenská republika resp. ČSFR nebola Dohovorom viazaná a preto sa Dohovor na danú vec nevzťahuje. Uviedol, že na daný prípad nie je možné aplikovať Dohovor,

nakoľko Dohovor s jeho protokolmi bol ratifikovaný dňa 18.3.1992 a danú normu je možné aplikovať až na obdobie po 18.3.1992. Považoval za nesporné, že osobná sloboda žalobcu bola pozbavená v období od 03.08.1957 do 12.08.1957, v čase, keď Slovenská republika resp. ČSFR nebola Dohovorom viazaná. Poukázal na rozsudky Krajského súdu v Bratislave, ktorými súd vyslovil nemožnosť priamej aplikácie čl. 5 ods. 5 Dohovoru v súvislosti s priznaním náhrady nemateriálnej ujmy, ktorá vznikla zásahom do osobnej slobody dotknutej osoby, ku ktorému došlo resp. tento zásah bol ukončený, pred tým ako sa stal Dohovor pre Slovenskú republiku záväzný. Podľa názoru súdu prvej inštancie základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobcom nevyplýva ani z vnútroštátnej právnej úpravy, ani z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Uviedol, že žalobca nenavrhol žiadne dokazovanie, na základe ktorého by mu bolo možné priznať akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Stotožnil sa s argumentáciou žalovaného, že bez vykonania akéhokoľvek dôkazu nie je možné posúdiť otázku vzniku nemajetkovej ujmy, resp. jej prejavu v živote žalobcu a uskutočniť akúkoľvek relevantnú úvahu, na základe ktorej by bolo možné určiť primeranú sumu odškodnenia. Bol toho názoru, že žalobca v konaní neprodukoval dôkazy na preukázanie nemajetkovej ujmy odôvodňujúcej jej priznanie a priznané odškodnenie v priebehu konania vo výške 248,43 EUR je podľa názoru súdu prvej inštancie dostatočné a primerané.

4. Vec právne posúdil podľa ust. § 1 ods. 1, § 23 ods. 1 a § 24 ods. 1, 2 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, § 9, § 10, zákona 58/1969 Zb., článku 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a vzhľadom k tomu, že si žalovaný v konaní trovy konania neuplatnil, žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť. Mal za to, že zadosťučinenie za nemateriálnu ujmu možno priznať aj na základe iných právnych noriem ako Dohovoru. Poukázal na obdobnú vec K. a A. proti Grécku, s tým, že vnútroštátne predpisy je možné v súlade s judikatúrou EŠĽP vyložiť v prospech tých, ktorí boli za minulého režimu nezákonne perzekuovaní a preto náhradu nemajetkovej ujmy je možné žalobcovi priznať. Uviedol, že nezákonným zbavením slobody vzniká poškodenému nemajetková ujma lebo je pripravený o osobnú slobodu a preto stačí preukázať len, že k obmedzeniu slobody došlo, kedy sa tak stalo, ako dlho trvalo, a že k nemu došlo nezákonne, čo žalobca preukázal. Uviedol, že samotné nedôvodné trestné stíhanie aj keby nedošlo k zbaveniu osobnej slobody, je zásahom do osobnostných práv a zakladá dôvod na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy na základe čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.).

9. Podľa ust. § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

11. Podľa ust. § 1 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii účelom zákona je zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám

spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali.

12. Podľa ust. § 1 ods. 2 cit. zákona činy, ktoré smerovali k uplatneniu práv a slobôd občanov zaručených ústavou a vyhlásených vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv a v nadväzujúcich medzinárodných paktov o občianskych a politických právach, boli česko-slovenskými trestnými zákonmi vyhlásené za trestné v rozpore s medzinárodným právom a medzinárodnému právu odporovalo aj ich trestné stíhanie a trestanie.

13. Podľa ust. § 23 ods. 1 cit. zákona nárok na odškodnenie zahŕňa najmä:

- a) náhradu za stratu na zárobku za každý mesiac za väzbu a výkon trestu odňatia slobody vo výške 83 eur, pokiaľ poškodený nepožiada, aby sa mu namiesto tejto náhrady poskytla náhrada za stratu na zárobku počas väzby a výkonu trestu odňatia slobody podľa všeobecných predpisov,
- b) náhradu škody na zdraví, ku ktorej došlo v súvislosti s väzbou alebo výkonom trestu odňatia slobody, pokiaľ táto náhrada nepatrí podľa iných predpisov,
- c) náhradu trov trestného konania vo výške 6,70 eura, výkonu väzby vo výške 20 eur za každý mesiac väzby a výkonu trestu odňatia slobody vo výške 5 eur za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov,
- d) náhradu zaplatených trov obhajoby v pôvodnom trestnom konaní,
- e) náhradu zaplateného peňažného trestu alebo úhrnu vykonaných zrážok z odmeny za prácu pri výkone trestu nápravného opatrenia.

14. Podľa ust. § 24 ods. 1 cit. zákona pri uplatňovaní nárokov podľa § 23, 26 a 27 sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

15. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že žalobca si po svojej súdnej rehabilitácii u žalovaného žiadosťou zo dňa 19.03.2013 uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za neoprávnenú väzbu, a že žalovaný jeho žiadosti nevyhovel. V odvolacom konaní zostalo sporné, či má žalobca podľa zákona o súdnych rehabilitáciách nárok na náhradu nemajetkovej ujmy alebo nie. Podľa ust. § 23 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. zahŕňa nárok na odškodnenie najmä vyššie citované náhrady. Aj napriek tomu, že v § 23 sú jednotlivé nároky uvádzané len demonštratívne, na základe tohto ustanovenia nemožno rozhodnutím súdu priznať odškodnenie nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať na snahu štátu zákonom č. 119/1990 Zb. rehabilitovať tam uvedené osoby a primerane ich odškodniť. Účelom tohto zákona bolo najmä zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali. V uvedenom kontexte je potrebné vychádzať z toho, že hoci primerané hmotné odškodnenie má nezanedbateľnú materiálnu stránku, ide skôr o symbolické odškodnenie, ktoré nadväzuje na základné morálne zadosťučinenie. Žalobcom uplatnené odškodnenie nemajetkovej ujmy tento zákon nijako neupravuje. Vzhľadom na to, že tento zákon je voči ďalším zákonom upravujúcim odškodňovanie neprávom odsúdených osôb (zákon č. 58/1969 Zb., zákon č. 504/2014 Z.z., Občiansky zákonník) zákonom špeciálnym, má jeho úprava prednosť pre týmito všeobecnými úpravami. Pokiaľ zákonodarca pri stanovení rozsahu odškodnenia pri súdnych rehabilitáciách na nemateriálnu ujmu nepamätal, nie je táto úprava v rozpore s ústavne zaručenými právami, nakoľko Ústava SR v čl. 46 ods. 3, ods. 4 stanovuje, že každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu a orgánu verejnej správy alebo ich nesprávnym úradným postupom, ale za podmienok ustanovených zákonom. Aj podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy SR sa možno domáhať práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Aj keď ust. § 23 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. uvádza len demonštratívny výpočet položiek nárokov na odškodnenie, a teda výslovne neupravuje ani nárok na nemajetkovú ujmu, nemôže všeobecný súd neprípustným spôsobom ako orgán súdnej moci nahradzovať činnosť zákonodarcu a priznať v občianskom súdnom konaní aj iné nároky,

než ktoré platné právne predpisy priznávajú fyzickým, prípadne právnickým osobám, pretože by tým prekročil hranice delby moci medzi súdnou a zákonodarnou mocou vymedzenou v Ústave SR resp., predtým v Ústave ČSFR. Pokiaľ by zákonodarca v danom prípade mienil nárok na nemateriálnu ujmu zaradiť do ustanovenia § 23 zákona č. 119/1990 Zb. je nepochybné, že by tak urobil pri jeho prijatí, prípadne neskôr, pokiaľ však tak neurobil sám v rámci svojej vlastnej ústavnej a zákonnej kompetencie, nemôže jeho vôľu nahrádzať orgán súdnej moci pri aplikácii práva v súdnom konaní. Odvolací súd už len dodáva, že odškodnenie v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. bolo výrazom spravodlivosti „v medziach možného“, a to podľa názoru a rozhodnutia demokraticky legitimovaného zákonodarcu po roku 1989. Ani zákonodarca, a tým menej súdy, nemôžu odškodniť všetky príkoria, ktoré vznikli v dobe neslobody pred rokom 1989.

16. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom prijatým súdom prvej inštancie reagujúc na tvrdenia žalobcu, že zásady z rozsudku ESLP zo dňa 29.05.1997 vo veci K. a A. proti Grécku, v ktorom bolo konštatované porušenie článkov Dohovoru, sú v posudzovanej veci aplikovateľné, a že práve tento rozsudok je podkladom pre priznanie náhrady nemateriálnej ujmy aj v jeho prípade. Odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnom rozhodnutí vzhľadom na ESLP porušenie čl. 5 ods. 5 Dohovoru (každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie) v tom, že Grécko neposkytlo sťažovateľom žiadnu kompenzáciu za obmedzenie osobnej slobody, ktoré bolo realizované v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru. Grécko je pritom na rozdiel od SR členom Rady Európy od roku 1949 a jeho národné právo priznalo v roku 1975 Svedkom Jehovovým štatút „známeho náboženstva“ a na základe neskoršieho zákona oslobodilo duchovných uznaných náboženstiev od vojenskej služby. Z tohto dôvodu bolo uväznenie dvoch duchovných tohto náboženstva protizákonné podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru. ESLP v tomto rozhodnutí dospel k záveru, že sťažovatelia K. a A. strávili 13, resp. 12 mesiacov v nezákonnej detencii a vyslovil, že práve táto skutočnosť, spočívajúca v ich zbavení osobnej slobody, musela spôsobiť škodu ako povahy hmotnej, tak nehmotnej (ods. 80 rozhodnutia). Grécka vnútroštátna právna úprava pritom obsahovala čl. 540 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý výslovne stanovil povinnosť odškodnenia i za nemateriálnu ujmu (odst. 48 rozhodnutia). Na prvý pohľad je tak zrejme odlišnosť kauzy K. a A. proti Grécku od prejednávanej veci, a je zjavné, že predmetný rozsudok ESLP nemôže byť podkladom pre priznanie náhrady nemateriálnej ujmy žalobcovi najmä z dôvodu, že v tomto prípade je aplikácia čl. 5 ods. 5 Dohovoru vylúčená. SR ako jeden z nástupníckych štátov ČSFR je viazaná Dohovorom a jeho Protokolmi od 18.3.1992 a teda je zodpovedná za skutky vzťahujúce sa na obdobie od 18.03.1992. Žalobca bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v brannej moci podľa ust. § 256 ods. 1 Tr. zák. rozsudkom bývalého Vojenského obvodového súdu Košice sp. zn. T 127/1957 zo dňa 30.09.1957 a vo väzbe bol od 03.08.1957 do 12.08.1957, teda pred ratifikáciou Dohovoru.

17. Odvolací súd sa pri preskúmaní veci oboznámil aj s rozhodnutiami súdov ČR uvádzanými počas konania a v odvolaní. Aj keď všeobecný súd v civilnom sporovom konaní v zmysle § 193 CSP nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov v konaniach nesúvisiacich s predmetnou vecou (zaväzujú len v konkrétnej veci), a už vonkoncom nie je viazaný rozhodnutiami všeobecných súdov resp. rozhodnutím ústavného súdu iného štátu (aj keď sa jedná o ČR), v tejto súvislosti poukazuje na závery Ústavného súdu ČR, že prax českých súdov, ktoré v obdobných prípadoch, ako je žalobcov, priznávajú aj odškodnenie nemajetkovej ujmy, nie je správna, pokiaľ v prípade nedostatku vo vnútroštátnej úprave hľadali dôvod pre jej priznanie v Dohovore. Ústavný súd ČR v Stanovisku pléna zo dňa 25.11.2014 sp. zn. Pl. ÚS - st. 39/14 vyslovil, že nárok na nemateriálnu ujmu podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre ČR (rovnako aj pre SR) záväzný (t.j. od 18.03.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný. Vychádzal z toho, že základné právo na osobnú slobodu v zmysle čl. 5 Dohovoru zakladá každému jednotlivcovi v prvom rade voči štátu nárok zdržať sa všetkých zásahov do takto chránenej právnej pozície; pokiaľ k takémuto protiprávnemu zásahu dôjde, vzniká mu nárok odstrániť jeho následky a nastoliť taký právny stav, aby bol v súlade s daným základným právom. Až v prípade, ak odstránenie závadného stavu nie je predstaviteľné alebo možné, ako tretí v poradí pripadá do úvahy nárok na odškodnenie. Tento (sekundárny) nárok je možné priamo odvodzovať od predmetného základného práva, pričom jeho obsahom je náhrada všetkej materiálnej a imateriálnej ujmy, ktorá bola dotknutej osobe predmetným zásahom spôsobená. Tohto subjektívneho hmotného práva, výslovne zakotveného v čl. 5 ods. 5 Dohovoru sa možno dovolať na ESLP samostatne, jeho hlavný význam potom spočíva v tom, že v tých štátoch, kde nie je Dohovor „priamo použiteľný“, tieto zaväzuje, aby prijali takú vnútroštátnu

právnú úpravu, ktorá s daným právom bude korešpondovať. Pokiaľ ale ide o otázku časovej pôsobnosti Dohovoru, ustálená judikatúra ESLP vychádza z toho, že je potrebné rozlišovať medzi trvajúcou situáciou a jednorazovým aktom, ktorého následky eventuálne sa prejavujú aj v súčasnosti. ESLP ďalej rozlišuje samotný zásah na strane jednej a neúspech následne podaných prostriedkov nápravy takéhoto zásahu na strane druhej s tým, že porušenie práv zaručených Dohovorom je potrebné odvodzovať nie od odmietnutia štátu napraviť daný zásah, ale zo zásahu samotného. Z pohľadu časovej pôsobnosti je tak rozhodujúci okamih, či časový úsek, v ktorom k zásahu došlo, v opačnom prípade by došlo k porušeniu všeobecnej zásady zákazu retroaktivity v zmysle Viedenského dohovoru o zmluvnom práve. Neexistuje pritom všeobecná povinnosť štátu napraviť krivdy alebo ujmy, ktoré spôsobil pred ratifikáciou Dohovoru (rozsudok Veľkého senátu zo dňa 8.03.2006 vo veci B. proti Chorvátsku, sťažnosť č. 59532/00; k protiprávnemu konaniu štátu v dobe značne vzdialenej (nútené práce talianskych vojnových zajatcov, k deportácii došlo pred 03.09.1953, kedy Dohovor vstúpil pre Nemecko do platnosti), rozhodnutie zo dňa 04.09.2007 vo veci Associazione Nazionale Reduci dalla Prigionia dall' Internamento e dalla Guerra di Liberazione a 275 ďalších proti Nemecku, sťažnosť č. 45563/04 (<<http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-82292>>).

18. Záverom odvolací súd dáva do pozornosti, že nie je mu známa dostupná judikatúra Najvyššieho súdu SR resp. Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej by v prípade potvrdenia zamietajúceho rozsudku súdu prvej inštancie dochádzalo k nerešpektovaniu princípu právnej istoty, ktorý musí byť prítomný v rozhodnutiach súdov v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS SR 92/2009). V podmienkach právneho poriadku platného v SR nezávislé a nestranné súdy rozhodujúce spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv nie sú viazané rozhodnutiami Ústavného súdu ČR, keď viazanosť všeobecného súdu inými rozhodnutiami je vymedzená v § 193 CSP. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sú sudcovia pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu SR obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Na uvedenom základe potom skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní neboli spôsobilé zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie o zamietnutí uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. Žalovanému, plne úspešnému v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).